

хурко, и азъ се уплашихъ. Следъ другитѣ хукнахъ. Дори ги заминахъ.

Но изведнажъ спрѣ се баба Цоцолана.

— Боже, — викна, — Боже, стана тя, що стана! Дветѣ си пантофи въ лозето оставихъ. Тичай, Патилане!

Азъ на умъ си рекохъ: „Дръжъ се, Патилане! Каквото да стане, трѣбва да се върнешъ. Инакъ какъ ще гледашъ своята дружина!“

Престрашихъ се, братко, и назадъ се върнахъ. Отдалече още Татунча котака до трънака зърнахъ. И разбрахъ веднага змията каква е. Той врабци е гонилъ, опашка е мѣталъ, а Данчо го сторилъ за змия космата.

Пантофкитѣ дигнахъ. Дружината стигнахъ. Всичко ѝ разказахъ. И рекохъ съ насмѣшка: „Имали сме грѣшка. Връщайте се всички! Да сберемъ трънаци, огъня да